

În care Adunare (Biserică) să merg? (1)

Gânduri introductive

SoundWords

© SounsWords, Online începând de la: 16.02.2019, Actualizat: 16.02.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Eu nu am nevoie de nici o Adunare (Biserică)

S-ar putea să fie cititori care la întrebarea din titlu spun: Această întrebare nu este pentru mine. Eu vin dintr-o Adunare (Biserică) foarte bună. – Realmente se pot constata următoarele: dacă acum treizeci până la patruzeci de ani în urmă era de la sine înțeles ca și creștin să mergi la o Adunare sau Biserică¹, mulți gândesc în zilele noastre că pot trăi foarte bine ca și creștin fără o Adunare (Biserică). Deseori aceasta are a face cu dezamăgirile de care au avut parte într-o biserică. Desigur este în legătură și cu duhul timpului, care este marcat tot mai mult de izolarea individuală. Aceasta se remarcă în viața socială normală de exemplu prin multele gospodării individuale. Sunt mulți care nu știu cum se numesc vecinii lor.

De aceea mai întâi trebuie să răspundem la întrebarea: De ce un creștin credincios ar trebui din principiu să meargă la o biserică creștină?

Apelul adresat ascultării noastre

Vrem să citim un pasaj din epistola către Evrei:

Evrei 10.23-27: 23. Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite (deoarece credincios este Cel care a promis); 24. și să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, 25. nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne, și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua. 26. Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, 27. ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți.

Este evident, că erau unii, care aveau obiceiul să nu mai meargă la strângerile laolaltă. Fenomenul acesta apare în zilele noastre tot mai mult pe prim plan. Însă deja acum două mii de ani era obiceiul la unii să nu (mai) meargă la strângerile laolaltă. Creștinii credincioși evrei erau în pericol să se reîntoarcă la iudaism. Presiunea venită din partea lumii politice și religioase era imensă. Unora li s-au răpit toate bunurile (compară cu Evrei 10.34). Nu toți au rezistat presiunii. Omenește privind era foarte ușor de înțeles că ei au rămas mai bine acasă și voiau să practice viața de credință în ascuns. Scriitorul epistolei către Evrei pune toată severitatea pe conștiințele credincioșilor, atunci când scrie, că evreii au renunțat la „mărturisirea speranței”, atunci când nu au mai mers la strângerile laolaltă.

Ce este deci „mărturisirea speranței”? O speranță se referă întotdeauna la ceva care este în viitor. Ce așteptăm noi ca și creștini pentru viitor? Noi așteptăm pe Domnul Isus „din cer” (compară cu Filipeni 3.20; 1 Tesaloniceni 1.10). Domnul Isus va veni din cer și noi vom merge în întâmpinarea Lui, pentru ca să fim pentru totdeauna la El (compară cu 1 Tesaloniceni 4.17; 5.10). Evreii au *dat* această mărturisire, adică, ei au crezut în ea, și acum ei erau încurajați să *țină* realmente cu tărie această mărturisire și să *nu renunțe* la ea.

Însă această părtășie cu Domnul era posibilă pentru evrei (și pentru noi) nu abia atunci când ei (noi) vor fi în cer la El. Și aici pe pământ ei puteau (putem noi) să aibă părtășie cu Domnul și să trăiască în mod deosebit prezența Sa, și anume acolo unde credincioșii se adună: „Pentru

că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu{textual: „pentru Numele Meu”}, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Deci nu se potrivea „mărturisirii speranței” lor, dacă evreii neglijau străngerile laolaltă. Într-adevăr ei voiau să fie în viitor la Domnul Isus, și de asemenea mărturiseau că ei îl așteaptă și au ieșit în întâmpinarea Lui, dar pe pământ nu voiau să meargă la locul unde Domnul Isus va fi prezent.

Deci dacă am mărturisit că noi așteptăm pe Hristos din cer și mergem în întâmpinarea Lui, ca să fim la El, dar nu arătăm nici un interes să ne strângem pe pământ „în Numele Lui”, atunci ceva nu este în ordine. Atenționarea ca noi „să nu părăsim strângerea noastră laolaltă” stă chiar în legătură directă cu pericolul căderii de la credință. Sfârșitul va fi atunci numai „o înfricoșătoare așteptare a judecății și văpaia de foc”. Deci dacă deja atunci acești credincioși evreii aveau nevoie de o astfel de atenționare, cu cât mai mult noi: să ne încurajăm „și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua [Domnului].” Vrem noi să luăm această atenționare din nou la inimă?

După ce am văzut apelul adresat ascultării noastre, vrem să vedem și apelul adresat inimii noastre.

Apelul adresat inimilor noastre

1 Corinteni 11.23-26: 23. Pentru că eu [Pavel] am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine 24. și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea”. 25. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea”. 26. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Apelul adresat inimilor noastre spune: este o ultimă dorință a Domnului nostru. Nu numai noi oamenii ne bucurăm când cineva se gândește la noi și simțim profund, când cineva ne uită, ci și Domnul Isus. Când Iosif era în închisoare, el a interpretat visul paharnicului. Când acesta a fost eliberat din închisoare, așa cum Iosif a tălmăcit, Iosif i-a spus: „Dar *adu-ți aminte* de mine când îți va fi bine și arată bunătate față de mine, te rog, și amintește de Mine la faraon” (Geneza 40.14). Fiind eliberat, se spune apoi despre paharnic: „Dar mai-marele paharnicilor nu și-a adus aminte de Iosif și *I-a uitat*” (Geneza 40.23). Vedem în Iosif o imagine foarte frumoasă a Domnului Isus. Întrebarea adresată inimilor noastre este: Ne gândim noi la Domnul? Ne amintim noi regulat despre ce a făcut El pentru noi? Vestim noi moartea Sa? Ultima dorință a Domnului nostru nu ar trebui să ne lase reci. El a rostit-o în acea noapte în care ura omului s-a arătat cel mai clar și L-au prins, ca să-L omoare.

Dacă cercetăm mai exact 1 Corinteni 10.16,17, vom constata că Masa Domnului este *omasă de părtășie*. O astfel de masă o putem sărbători numai într-o strângere laolaltă ca Biserică (Adunare). Dragostea pentru Domnul ne va determina să împlinim ultima Lui dorință și să nu-L ignorăm. Poate apelul acesta să atingă inima ta?

Sunt mult mai multe motive, care arată clar cât de important este să mergi într-o biserică

creștină, însă în cadrul acestui articol vrem să ne limităm la cele spuse.

De ce merg eu în biserică (adunarea) aceasta sau aceea?

Până acum ne-am ocupat cu grupa acelor care sunt de părere că ei nu au nevoie de biserică. Mai sunt alte trei grupe:

1. Cineva aparține deja din copilărie unei biserici, unde părinții lui l-au luat cu ei. În această grupă socotim și pe toți aceia care au mers la biserică în care ei au venit la credință.
2. Cineva și-a căutat intenționat biserică la care merge.
3. Cineva caută încă o biserică potrivită.

Toate cele trei grupe stau înaintea aceleiași probleme: sunt foarte multe diferite biserici (libere), comunități și părtașii creștine, că ei primesc impresia, că trebuie să facă o alegere.

Creștinii din prima grupă ar putea gândi, că ei nu stau sub această constrângere de a alege. În realitate ei au ales numai o cale simplă și lasă alegerea pe seama altora, în care ei se încred. Cu toate acestea și ei trebuie să se întrebe: este biserică, în care eu merg, o biserică bazată pe principii conform Scripturii? Pot eu realmente să las decizia pe seama altora sau nu am eu o răspundere personală înaintea Domnului? – Probabil niciodată nu ți-ai pus această întrebare sau niciodată nu ai căutat un răspuns la ea. Însă cândva vei sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos și probabil va trebui să constați rușinat că tu niciodată nu te-ai întrebat ce înseamnă să fi adunat „în Numele Său”.

Ne gândim în mod deosebit la copiii părinților credincioși. Atâta timp cât ei sunt încă mici, este corect ca ei să meargă la biserică împreună cu părinții lor. Dar când ajung majori, fiecare din ei trebuie să caute din nou locul unde Domnul dorește să adune pe ai Săi (compară cu Matei 18.20; Deuteronomul 12).

Este important să te preocupi serios cu această întrebare, în care biserică mergi. Aceasta va avea o influență majoră asupra vieții tale creștine de viitor. Aproape nimic altceva nu ne marchează așa de mult ca străngerile laolaltă în care mergem.

Dar probabil tu spui: da, cu biserică este ca și cu un buchet de flori mare cu tot felul de flori, acolo este câte ceva pe gustul fiecăruia. Unul iubește trandafirii, altul garoafele, al treilea lalelele. Fiecare poate să-și aleagă ceva, ce îi place. – Tu aparții probabil grupei a doua și ai luat o hotărâre conștientă, însă după gustul tău. Unul acordă valoare mare muzicii bune, respectiv cântatului și de aceea merge în biserică A. Acolo sunt activități corale bune și în „serviciul divin” cântă o bandă. Alții acordă valoare mare unei lucrări bune cu copiii și cu tinerii și de aceea merg în biserică B, deoarece copiii lor sunt acolo „bine tratați”. Alții acordă valoare unei predici bune și merg în biserică C, unde ei pot auzi pe predicatorul dotat X. Șirul ar putea fi continuat. Te recunoști tu pe tine? Ți-ai pus vreodată întrebarea dacă criteriile tale de alegere sunt corecte? Deseori aceste întrebări se pun (abia) atunci când cineva trebuie să

meargă în altă localitate din cauza schimbării locului de muncă sau al studiului și acolo trebuie să caute o nouă biserică.

Noi nu citim niciodată în Noul Testament despre diferite „forme de biserici”, așa cum noi în timpul nostru cunoaștem diferite biserici libere sau părtășii creștine. Dimpotrivă: întotdeauna citim numai despre *o singură* Biserică, de exemplu despre „biserica tesalonicenilor” (1 Tesaloniceni 1.1) sau despre „Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint” (1 Corinteni 1.2). Dacă ne gândim la imaginile din Noul Testament care ilustrează Biserica, atunci citim despre „o perlă” (Matei 13.46), despre „un singur trup” (Efeseni 4.4; 1 Corinteni 10.17), despre „o singură turmă” (Ioan 10.16), despre „casa lui Dumnezeu” (Evrei 10.21; 1 Petru 4.17), despre „mireasa” (Apocalipsa 21.2,9) și așa mai departe. Sciziunile și fărâmițările, pe care le găsim astăzi în creștinătate (sub forma multor biserici și părtășii diferite), în nici un caz nu sunt în sensul Sfintei Scripturi. În aceasta constă desigur și întreaga problematică a zilelor noastre. Chiar și din acest motiv trebuie să ne gândim bine astăzi, cu care creștini ne strângem laolaltă, și să știm care biserică dorește să se orienteze cu hotărâre după principiile Noului Testament. Probabil tu ești de acord cu toate și spui: da, dar astăzi trebuie în cele din urmă să faci o alegere.

Trebuie noi să facem o alegere?

Vrem mai întâi să vedem dacă într-adevăr noi putem alege.

Deci, Dumnezeu nu ne-a dat o listă, pe care stau „cele șapte puncte” ale noastre, pe care le putem bifa repede. Noi trebuie astăzi să *căutăm* locul la fel ca israeliții atunci când Dumnezeu le-a poruncit: „*Să căutați* locuința Sa *la locul* pe care-l va alege Domnul Dumnezeu vostru dintre toate semințiile voastre, ca să-Și pună Numele acolo, și să vii acolo” (Deuteronomul 12.5). În locul acesta din Vechiul Testament se folosește cuvântul ebraic pentru „a căuta” (*darasch*), tradus prin „a căuta”. Înseamnă efectiv „a căuta”. Așa este tradus în aceeași carte și în Deuteronomul 4.29, și este interesant că imediat după aceea citim încurajarea minunată, că cei care „caută” vor „găsi”. Deci pentru a găsi locul, pe care Domnul l-a ales, unde El dorește să fie în mijlocul alor Săi (compară cu Matei 18.20), noi trebuie să studiem Biblia și să găsim în ea locul; aceasta înseamnă, noi trebuie să știm cum este caracterizat locul acesta. Este important că în privința aceasta noi nu acționăm după cum gândim noi că este bine și căutăm o biserică „după gustul nostru”. Aceasta devine clar și prin cuvintele, pe care Dumnezeu le-a adăugat în cartea Deuteronomul: „la aminte să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea!” (Deuteronomul 12.13).

Probabil vei spune: voi autorilor sunteți marcați prin mișcarea fraților și vedeți totul prin acești ochelari. Priviți la sciziunile din cadrul acestei mișcări, și atunci veți vedea ce se întâmplă dacă se urmează învățătura acestei mișcări. – Este într-adevăr rușinos, trebuie recunoscut aceasta, câte despărțiri au avut loc tocmai în cadrul acestei mișcări. Însă cu toate acestea nu înseamnă neapărat că toate învățăturile (sau numai o parte din ele) sunt false. Întotdeauna este pericolul să practici cu mijloace false un anumit principiu corect. Etalonul poate fi întotdeauna numai Cuvântul lui Dumnezeu.

De aceea vrem acum să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne vorbească. Pentru aceasta vrem

În partea a doua a seriei de articole să parcurgem scrierile Noului Testament, ca să învățăm cum este caracterizată Biserica în evanghelii și în epistole. Nu vrem să „bifăm” unul după altul un pasaj biblic, ci pentru noi este importantă impresia de ansamblu, pe care o câștigăm dacă cercetăm Noul Testament cu privire la această temă. (Ar fi foarte de recomandat, să se studieze personal această temă pe baza Bibliei.) Acest parcurs prin Noul Testament ne va arăta clar, că noi nu trebuie să căutăm o biserică după criteriile carnale sau nespirtuale sau după presupuse criterii spirituale. Motivele carnale și nespirtuale pentru alegerea unei biserici pot fi de exemplu: preferințele mele muzicale trebuie satisfăcute; un presupus argument spiritual este de exemplu: biserica este plină de râvnă în lucrarea de evanghelizare, lucrul cu copiii, lucrul cu emigranții, etc.

Probabil vei spune: aceasta este o chestiune anevoioasă. – Israeliții au gândit evident la fel. Scurt înainte de intrarea lor în țara făgăduită Dumnezeu a lăsat să li se spună prin Moise, că ei ar trebui să caute locul unde ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu. Cu toate acestea au trecut aproape patru sute de ani, până când *un om* a plecat să caute locul acesta. Citim despre David: „Doamne, amintește-Ți de David, de toate *necazurile* lui! ... , nu voi intra în cortul casei mele, nu mă voi sui pe așternutul patului meu, nu voi îngădui ochilor mei să doarmă, pleoapelor mele să dormiteze, *până nu voi găsi un loc pentru Domnul*, locașuri pentru Puternicul lui Iacov” (Psalmul 132.1-5). Ce valoare are pentru tine această căutare? Sau pentru tine această căutare este „osteneală” mare? Ai început tu deja această căutare? Cu plăcere dorim să te ajutăm în această privință.

Am întrebat mai înainte: *Trebuie* noi să facem o alegere? Dorim acum să întrebăm: *Avem voie* de fapt să vorbim despre o alegere? În cartea Deuteronomul Dumnezeu folosește un capitol întreg ca să facă pe poporul Său să înțeleagă că este numai un singur loc, unde Dumnezeu dorește să aibă pe poporul Său adunat la Sine: Ierusalim. Căci locul acesta va *fi locul* pe care *El* l-a ales și unde *El* voia să lase Numele Său să locuiască. Deci israeliții nu erau liberi să caute după bunul lor plac un loc pe o colină frumoasă sau sub un copac verde impunător. Ei trebuiau mai degrabă să caute locul pe care Domnul l-a ales. Și astăzi aceasta nu este altfel. Nu *noi* avem voie să alegem o biserică, ci Dumnezeu a ales.

Desigur astăzi nu mai este nici un loc *geografic* ca atunci în Ierusalim. Cu toate acestea Dumnezeu a arătat clar în Cuvântul Său, ce premise trebuie îndeplinite, pentru ca noi să găsim locul *spiritual*, pe care *El* l-a ales pentru Sine. Dacă Dumnezeu a ales *un* loc spiritual, atunci este treaba noastră să căutăm locul acesta. Atunci nimeni nu s-a interesat de locul acesta, multe secole, până a venit David. Nu numai din cauza aceasta el a fost numit „omul după inima lui Dumnezeu”.

În partea următoare dorim cu plăcere, cum am spus, să facem o incursiune de recunoaștere în Noul Testament și să discutăm unele aspecte importante, care ar trebui să caracterizeze o biserică nou-testamentală.

Adnotare

[1] În articolul acesta nu ne vom ocupa cum ar trebui tradus cuvântul grecesc *ecclesia* din textul original al Noului

Testament, atâta timp cât prin aceasta se înțelege ce ne arată Cuvântul lui Dumnezeu prin aceasta. Noul Testament înțelege prin această exprimare totalitatea creștinilor născuți din nou, care au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, atât pe plan mondial cât și dintr-un anumit loc. Din motive de simplificare vom folosi în continuare numai expresia *Biserică*, chiar dacă personal considerăm că expresia *Adunare* este mai potrivită.

Tradus de la: [In welche Gemeinde soll ich gehen? \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu